

ДИМИТЪР БЕЖАНСКИ ЖМУЛЬОВЦИ

Част 9 от „Живот втора употреба“

chitanka.info

Така му викаха не само в селото, ами и в цялата околия — Жмульо — с ударение на последната сричка. Всъщност какво точно значи Жмульо, не мога да ви кажа, но нашият Жмульо напълно заслужаваше прякора си. По-смотан, по-грозен и по-кутсузлия човек не може да се измисли. Ако на пътя има един-единствен камък, Жмульо ще върви, ще върви и ще улучи камъка, да се спъне в него. Ако зло куче се откъсне от синджира, другиго може и да не ухапе, но Жмульовите гащи ще съдере. А пък лицето му — майко мила! Едното око — с перде, другото — кривогледо! Челото — два пръста, носът — като лимонадено шише и постоянно с капка на върха! Да погледнеш и да плюеш!

Да, обаче Жмульо — такъв, инакъв, но и той мъж, и в неговите жили кръв кипи, и на него му се приженило. И обявил той, че си търси булка — може да е мома, може и вдовица, на парясница също кандисва.

От нашата околия, разбира се, кандидатка за Жмульовица не се намери, но добри хора му препоръчали една вдовица от Босилеградско. Е, не била съвсем читава и тя, но какво толкова — жена е все пак, всичко си има! А като духнеш лампата, всички жени са еднакви.

И тръгнал Жмульо за Босилеградско. По онова време не се гледаха много-много визи и паспорти, като обясниш по каква работа си тръгнал, и нашите граничари, и сръбските — пускаха.

Така че стигнал Жмульо до нужното село, намерил нужната вдовица и ѝ се представил. Казал също така за какво е дошъл.

Леле, като се разфучала пустата босилеградчанка!

— Ти ли, бре! — рекла. — Бре, я се погледни, бре! Та я мойта (тук споменала една дума, която не е за цитиране), я мойта — рекла — с барут чу я напуним и чу я гръмнем, ама на тебе па не чу я дадем!

Като чул тия думи, Жмульо протегнал ръка да я прекъсне и казал:

— Ти — казал — не ме гледай какъв съм! Знаеш ли на снимка колко убав излизам!

Па бръкнал в джоба на сетрето и извадил една снимка.

И наистина! Като погледнеш снимката, няма да кажеш, че тоя Жмульо е оня Жмульо! Бомбе, вратовръзка и капката на носа хич не си личи!

Повъртяла босилеградчанката снимката в ръце, почудила се, поцъкала с език, пък накрая я притиснала до сърцето си и въздъхнала:

— Убаво! Айде! Води ме!

Така наш Жмульо се сдоби с невеста.

Защо, скъпи читателю, ти разказвам цялата тази история? Защото сегашните наши политици се държат точно като жмульовци. Не ни гледайте — викат — какво правим и какво можем, знаете ли колко хубави предизборни програми сме съчинили!

А ние пък се държим досуц като босилеградски вдовици!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.